

Olga van der Meer

Stroomversnelling

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Voorzichtig haalde Eline Hoekstra de taart uit de hete oven. Dit was de eerste, nog twee te gaan. Automatisch begon ze met het maken van nieuw beslag. Ze had nog heel wat te doen voor ze de dag erna de dertiende verjaardag van haar dochter Lorena kon vieren.

Dertien jaar alweer. Tijdens het kneden gingen haar gedachten terug naar de dag van Lorena's geboorte. Het was geen makkelijke bevalling geweest. Hoewel iedereen altijd beweerde dat je de pijn van de weeën vergat zodra het kind er was, wist ze nog exact hoe het had aangevoeld. Nog nooit eerder in haar leven had ze zo veel pijn ervaren. Maar tevens was ze ook nog nooit in haar leven zo gelukkig geweest als op het moment waarop dat kleine, glibberige lijfje op haar borst werd gelegd. Een allesoverheersend geluksgevoel, wat overal bovenuit steeg. Ruim twee jaar later, bij de geboorte van hun zoon Sander, was dat minder geweest, herinnerde ze zich. Niet dat ze met hem niet gelukkig was, maar de euforie was eraf. Ze wist inmiddels hoe zwaar het was om vierentwintig uur per dag voor een baby te zorgen en om constant ach-

ter een ondernemende peuter aan te moeten rennen. Ze had oprecht genoten van de eerste levensjaren van hun kinderen, maar makkelijk was het zeker niet. De baan die ze voordien had gehad, was een stuk simpeler geweest dan het moederschap. Toch had ze nooit met iemand willen ruilen, ook niet met vrouwen die een interessante werkkring hadden. Wat dat betrof was er de laatste tijd wel veel veranderd. Inmiddels waren er plenty vrouwen met wie ze van leven zou willen ruilen.

Eline werd in haar gedachten gestoord door Lorena, die samen met haar vriendin Ella de keuken betrad.

‘Dat ruikt goed,’ zei ze goedkeurend. Ze haalde haar vinger door het beslag en likte die af. ‘Smaakt goed ook.’

‘Afblijven,’ zei Eline. ‘Dit is trouwens nog niet klaar, er moet nog cacao doorheen.’

‘Je maakt dus een chocoladetaart,’ begreep Lorena. ‘En wat is dat?’ Ze wees naar de dampende taart op het werkblad.

‘Dat wordt een slagroomtaart, en straks maak ik nog een appeltaart,’ antwoordde Eline. ‘Als ik de kans krijg tenminste en jullie niet steeds naar binnen komen rennen.’

‘We willen gaan zwemmen. Mag dat?’

‘Graag zelfs. Als je even wacht tot ik dit beslag in de oven heb, pak ik geld voor je,’ stemde Eline meteen toe. Snel maar zorgvuldig mixte ze het cacaopoeder door het beslag, daarna goot ze het in de al van tevoren ingevette vorm, waarna ze de oven op de juiste tijd instelde. Tien minuten later zwaaide ze Lorena en Ella na.

‘Wat gaan zij doen?’ Met zijn handen in zijn zakken slenterde de elfjarige Sander naar binnen. ‘Ik verveel me.’

‘Ga dan voetballen of zo,’ adviseerde Eline. ‘Als je mij maar niet in de weg loopt.’

‘Lekker gezellig.’ Hij snoof. ‘Iedereen is met vakantie.’

‘Pak een boek en ga lezen.’

Sander maakte een wegwerpgebaar met zijn hand en slofte weg voordat zijn moeder nog meer – in zijn ogen onzinnige – ideeën te berde zou brengen. Even later stak hij opnieuw zijn hoofd om de keukendeur met de mededeling dat hij ook naar het zwembad wilde.

‘Als je je zus maar niet lastigvalt,’ waarschuwde Eline hem.

Opgelucht zwaaide ze ook hem even later uit, toen hij op zijn fiets de straat uit reed. Hèhè,

rust. Het voordeel van een kinderverjaardag in de zomervakantie was dat ze de feestelijkheden en het bezoek over de hele dag konden spreiden, het nadeel was dat de kinderen haar voortdurend kwamen storen in haar bezigheden. Zonder Lorena en Sander, die om de haverklap ergens haar aandacht voor vroegen, kon ze tenminste even lekker doorgaan.

Ze kneedde vast het deeg voor de appeltaart en schilde de appels, die ze met suiker, kaneel en rozijnen in een kom wegzette tot het tijdstip dat de chocoladetaart uit de oven kon. In afwachting van dat moment maakte ze een kop koffie voor zichzelf, waar ze mee in de tuin ging zitten. Als vanzelf gingen haar gedachten verder waar ze even daarvoor abrupt waren afgebroken door Lorena.

Haar leven was allang niet meer zo fijn als enkele jaren geleden. De romantische verwachtingen die ze had toen ze met Mark trouwde, waren bij lange na niet uitgekomen. Ze waren ook niet al te realistisch geweest, wist ze nu. Als negentienjarige had ze zonder enige twijfel haar jawoord aan hem gegeven, denkend dat ze vanaf dat moment wensloos gelukkig zou zijn. In het begin was ze dat ook geweest, zeker toen Lorena

kort daarna haar komst aankondigde. Daarna was het echter langzaam maar zeker bergafwaarts gegaan, tot aan het punt waar ze nu stonden: Mark voortdurend aan het werk of aan het klussen, zijn grootste hobby; en zij bezig met de kinderen en het huishouden.

Lang geleden hadden ze de afspraak gemaakt dat Mark kostwinner zou zijn en dat Eline het thuisfront voor haar rekening nam, en zo was het al die tijd gebleven. Hij stak geen hand uit in huis. Ze kon het hem niet eens kwalijk nemen, want dat was als vanzelf zo gegroeid en zij was daar nooit tegenin gegaan. Dat vond ze ook niet zo erg. Ze hield ervan om thuis lekker te rommelen en haar eigen tijd in te delen. Als ze maar eens wat waardering kreeg voor het vele werk dat ze thuis verzette. Eline zuchtte en nipte van haar nog hete koffie. Mark dacht nog steeds dat een huis vanzelf schoon bleef en dat de kleding zonder tussenkomst van een persoon vanuit de wasmand de wasmachine in ging, om daarna keurig gestreken in de kast te belanden. Hij kon nog weleens denigrerende opmerkingen maken over huisvrouwen die het maar makkelijk hadden terwijl hij, de man, iedere dag hard moest werken om zijn gezin te onderhouden. Ze had

het opgegeven om hem te doen inzien dat ook zij hele dagen druk bezig was.

Mark en zij hadden elkaar niet veel meer te vertellen. Ze leefden ieder hun eigen leven en hun levens vertoonden nog maar heel weinig raakvlakken met elkaar. Het enige wat hen nog bond, waren hun kinderen. Ruzies waren er maar zelden. Een veeg teken, want dat betekende dat het hun niet veel meer kon schelen wat de ander deed of zei. Voor Lorena en Sander was het echter wel zo prettig dat hun vader en moeder elkaar niet regelmatig in de haren vlogen. Eline koesterde het geruststellende idee dat ze hun kinderen op deze manier in ieder geval een veilige jeugd gaven. Daar had ze veel voor over.

De mobiel in haar broekzak begon te trillen ten teken dat er een bericht voor haar was. Uit veiligheidsoverwegingen zette ze het apparaat altijd op trilstand, zodat Mark het niet merkte als ze gebeld werd wanneer hij thuis was.

Het was Raymond, zag ze. Zoals altijd maakte haar hart een sprongetje bij het zien van zijn naam op het scherm.

Kun je praten? las ze.

Een blik op de klok vertelde haar dat ze nog een kwartier de tijd had voor ze de chocolade-

taart uit de oven moest halen, dus toetste ze zijn nummer in, na uit gewoonte eerst goed om zich heen gekeken te hebben of er echt niemand in de buurt was. Een mens kon niet voorzichtig genoeg zijn bij dergelijke – verboden – bezigheden.

Raymond nam bij de eerste rinkel op.

‘Dag schat,’ klonk zijn stem warm in haar oor. ‘Ik hoopte al dat je alleen thuis was.’

‘De kinderen zijn naar het zwembad,’ meldde Eline.

‘Dat komt mooi uit. Ik werk vandaag vanuit huis, maar ik heb niets te doen wat niet tot vanavond kan wachten. Dus... Wat zal ik de rest van de middag eens gaan doen? Heb jij een idee?’ vroeg hij plagend.

‘Je kunt boodschappen voor me doen,’ stelde Eline voor.

‘Hm, niet helemaal wat ik in gedachten had. Kwel me niet langer, Eline. Kom je naar me toe?’

‘Ik zou dolgraag willen, maar het gaat niet,’ zei Eline spijtig.

‘Waarom niet? Mark is aan het werk, je kinderen zijn zwemmen. Je hebt de hele middag voor jezelf,’ meende Raymond teleurgesteld.

‘Nu klink je net als Mark. Ik heb het druk, Raymond.’

‘Te druk om mij te zien? Weet je hoelang het geleden is?’

‘Een week, twee dagen en vier uur,’ antwoordde Eline. Veel langer dan haar lief was.

‘Te lang dus.’

‘Het spijt me, het gaat echt niet. Je weet dat Lorena morgen jarig is, ik ben taarten aan het bakken. Daarna moet ik nog boodschappen halen, haar cadeau inpakken, het huis versieren, noem maar op. Ik kan onmogelijk weg.’

‘Jammer. Ik had me erop verheugd een paar uurtjes met je door te brengen.’

‘Ik zou niets liever willen. Wanneer werk je weer thuis?’

‘Morgen.’

Eline zuchtte. Een slechtere timing was niet denkbaar. Ze kon moeilijk op de verjaardag van haar dochter een paar uur wegvluchten om tijd met haar minnaar door te brengen.

‘Dat gaat niet,’ zei ze dan ook.

‘Daar was ik al bang voor,’ zei Raymond in mineur. ‘Hoelang gaat deze situatie nog duren, Eline? Ik hou van je, ik wil bij je zijn.’

‘Je wist van tevoren dat ik een gezin heb. Je

kunt me niet voortdurend onder druk zetten, Raymond, dat is niet eerlijk.'

'Je geeft niets meer om Mark. Wat houdt je tegen om met mij verder te gaan?'

'Dat is vragen naar de bekende weg. Ik heb twee kinderen met Mark, ik kan hun leven niet zomaar overhoopgooien door bij hun vader weg te gaan.'

'Vind je dat niet een beetje overdreven? Ik denk dat tachtig procent van hun vriendjes en vriendinnetjes gescheiden ouders hebben,' meende Raymond.

'Daarom hoeven mijn kinderen daar nog niet bij te horen.'

'Je kunt niet van me verlangen dat ik op je blijf wachten tot ze volwassen zijn.'

Er trok een pijnlijke steek door Elines hart bij deze woorden, zoals altijd als hij toespelingen in die richting maakte. De gedachte om hem te verliezen was bijna niet te verdragen. Maar ze was getrouwd, ze had twee kinderen en dus verantwoordelijkheden die ze niet zomaar kon ontvluchten. Kiezen voor haar eigen geluk betekende tevens het ongelukkig maken van Lorena en Sander – en dat kon ze niet.

'Ik moet mijn taart uit de oven halen,' zei ze,